

1

ELTÉVEDTEM

Eltévedtem.

Freya rábámul a szavakra, amelyeket épp bepötyögött a telefonjába.

Eltévedtem. Hát ez meg honnan jött?

– Bocsánat, hölgyem – visszhangozza a sofőrszolgálat sofőrje. – Azt hiszem, eltévedtem.

Freya visszazökken a valóságba. Egy limuzin hátsó ülésén ül, útban a hetedik – vagy nyolcadik? – orvosi rendelőbe az elmúlt két hét során, a sofőr pedig eltévedt az alagút előtt.

Freya megnyitja a naptárját.

– A Park és a Hetvenedik között – mondja a sofőrnek. – Forduljon jobbra a Harmadikon, aztán balra a Hetvenegyediken.

Újból a kijelzőt nézi. *Eltévedtem.* Tíz betű. De olyan cáfolhatatlan igazság szól belőle, mint az egyvonalas

C-ből. Mint kevés posztja mostanában. Ma reggel Hayden irodájából valaki föltett egy képet róla, amin széles mosollyal markolja a mikrofont. #születetténekesnő, így szólt a hashtag. #csodáscsüörtök, bár inkább #nosztalgiacsüörtöknek kellett volna lennie, mert a kép nemcsak hogy több hetes, de olyasvalakit ábrázol, aki már nem létezik.

Eltévedtem.

Mi lenne, ha ezt posztolná? Mit szólnának, ha megtudnák?

Csak amikor a telefonja hussanó hangját meghallja, akkor jön rá, hogy tényleg kitette a posztot. Máris áradnak a válaszok, de még mielőtt elolvashatná őket, jön egy üzenet az anyjától: *Park sugárút 720.*, térképpel, rajta nyíllal. Mert persze az anyja pont olyan árgus szemmel lesi a hírfolyamot, mint ő. És persze félreértette. Mindegy, Freya nem az utat tévesztette el. Ő a hangját vesztette el.

Freya törli a posztot, reméli, hogy elég gyors volt, senki nem csinált róla screenshotot, nem osztotta meg, de tudja, hogy az internet mindent megőriz. Nem úgy, mint a valóság.

Az anyja vár rá, amikor az autó megérkezik, járkál föl-alá, kezében a legutóbbi orvostól származó leletek, amikért be kellett rohannia a városba.

– Jaj de jó, hogy itt vagy – mondja, és még mielőtt az autó teljesen megállna, már nyitja az ajtót, kiráncigálja Freyát a járdára, hogy alig tudja a sofőrnek odaadni a kezében tartogatott tízdolláros borraivalót. – Már kitöltöttem a papírokat. – Úgy mondja ezt, mintha azért csinálta volna, hogy időt spóroljon, de Freya minden egyes orvosi látogatásánál ő tölti ki a papírokat.

A recepción át bekísérik őket a rendelőbe. VIP kiszolgálásban részesülnek, ami ezeröttszáz dollárba kerül biztosítás nélkül (kösz, Hayden).

– Hát mi is lenne a probléma? – kérdi a doktor, míg a kezét mossa. Nem néz Freyára. Valószínűleg fogalma sincs, kicsoda. Öregnek tűnik, olyan nagypapaforma, bár állítólag már kezelt olyan egynevű hírességeket, akikhez Freya is hasonlítani szeretne. Pár héttel ezelőtt még azt képzelte, hogy fog is.

Bárcsak elolvasta volna a kommenteket, mielőtt kitörölte a posztot! Talán valaki megmondta volna, mit tegyen. Talán valaki azt is mondta, nem számít, tud-e énekelni. Akkor is szeretik.

Persze tudja, ez baromság. A szeretet feltételekhez kötött. Ahogy minden.

– Elvesztette a hangját – mondja az anyja. – Ideiglenesen. – És belekezd az unalomig ismert felsorolásba... „a stúdiómunka harmadik hetében”... „minden hibátlanul működött”... blablabla... miközben Freya fejében ott zakatol, hogy „eltévedtem”, mint egy végtelenített dal, amikor Sabrinával looppal végtelenítettek egy számot egész addig, míg ízekre szedték, felderítették minden titkát és magukévá tették. Az örületbe kergették vele az anyjukat, amíg rá nem jött a hasznára. A doktor megtapogatja Freya nyakát, bele-néz a torkába, bevilágít az arcüregébe. Freya azon töpreng, mit szólna, ha fölköhögne egy adag slejmet. Ha netán úgy nézne rá, mint egy emberre, nem pedig mint egy elromlott szerkezetre. Ha meghallaná a *hangját*, éneklés ide vagy oda.

– Énekelne egy magas C-t nekem? – kéri az orvos.

Freya énekel egy magas C-t.

– Az egyes hangok mennek – magyarázza az anyja. – És a hangmagasság tökéletes. Hayden azt mondja, soha életében nem hallott még ilyet.

– Valóban? – kérdi az orvos, és kívülről megtapintja a hangszálakat Freya nyakán. – Nézzünk egy dalt. Valami egyszerűt, mondjuk a *Happy birthday*-t.

Happy birthday. Ki ne tudná elénekelni a *Happy birthday*-t? A *Happy birthday*-t még az is el tudja énekelni, aki nek semmi hangja sincs. Freyának megvan a véleménye a kérésről, és rá is zendít, de erős francia akcentussal.

– *Appy birsday to you...* – kezdi. Anyja rosszállóan finto-rog, mire Freya ráerősít: – *Appy birsday to vous...*

De a hangja nem hagy magán kifogni. Nem lehet semmiféle műsorral, műfrancia kiejtéssel megtéveszteni. Ahol a dallam egy oktávnyit emelkedik, azonnal elcsuklik. Freyát pánik fogja el. Megfagy benne a levegő.

Appy birsday, dear... A dearnél következik be. Elfogy a levegő. A dal elhal a levegőben. Halva született dallam.

– *Happy birthday to me* – fejezi be prózában, és gúnyosan elhúzza a kezét a nyaka előtt, ha netán nem lett volna elég világos a mondandója.

– Mi ez, bénulás? Hallottunk olyat, hogy valami hasonló történt – Freya anyja lehalkítja a hangját – Adele-lel. Nem mintha azt szeretné, hogy a lányának hangszálbénulása legyen, hanem mert Adele-hez szeretné hasonlítani. Röviddel ezelőtt olvasta *Az Út* című könyvet, és minden szavát elhitte. *Álmodd és tedd meg!*, ez lett a jelszava.

– Elvégzünk pár szükséges vizsgálatot – mondja az orvos a már ismerős zsargon mögé bújva. – Kell egy CT,

egy biopszia, egy gége-EMG, és talán egy röntgen. – Előhúz egy névjegyet, és cseppet sem hippokratészi pillantással szemügyre veszi Freyát. – És talán nem ártana beszélgetnie valakivel.

– Már beszéltem, de a lobotómia nem használt.

– Freya! – ripakodik rá az anyja. – Már van terapeutánk – mondja az orvosnak.

Terapeutánk. Mintha együtt járnának oda. Mintha mindketten szednék a tablettát, ami állítólag roppant hatásosan oldja a szorongást, ami állítólag Freya elnémulását okozza.

– Csak úgy megtörtént. Szó szerint egyik napról a másikra. De ha... – itt az anyja hangja suttogássá halkul – ...pszichés eredetű, akkor nem történhetett volna ilyen átmenet nélkül, ugye?

Az orvos semmitmondóan hümmög. – Beírunk egy kontrollt mához két hétre.

A két hét túl sok. Hayden világosan megmondta. Mindezt megmozgatott, hogy időpontot kapjon a híres specialistaéhoz, az egynevű celebek, Adele, Lorde és Beyoncé kezelőorvosához. Kifizette az ezeröttszáz dolláros vizitdíjat, mert a fickó, Hayden esküdözött, valóságos csodatévő, amivel arra is célzott, hogy Freyának nem drága orvosi kezelése, hanem igazi csodára van szüksége.

Odakint Hayden kocsija és sofőrje várakozik, bár nem utasította a sofőrt, hogy hozza ide Freyát. Kinyitja neki az ajtót, enyhén meghajol, és megszólal: – Mr. Booth arra kért, vigyem az irodába.

Freya az elmúlt két év tetemes részét Hayden irodájában töltötte, de a kéréstől most összerándul a gyomra. Az anyja, aki ennyi idő után még mindig úgy viselkedik, mintha

Hayden volna a császár, ő meg valami jobbágy, el van ragadtatva. Lázasan keresgél az sms-ei között.

Talán csak arra kíváncsi, hogy ment a dolog.

Hayden Booth nem rendel ok nélkül magához senkit, és az ok nem a kíváncsiság. Freya biztos benne, hogy az orvos hívta őt fel abban a pillanatban, hogy az ajtó becsukódott mögöttük. Vagy ki tudja, talán egy rejtett kamera felvette az egész vizsgálatot.

Ha egy fa kidől az erdőben, és senki nem hallja, akkor is zajt üt vajon? Ha Freya nem jelenik meg Hayden irodájában, nem lehet kirúgni. És ha nem lehet kirúgni, akkor nem is ért véget a karrierje. És ha a karrierje még nem ért véget, akkor továbbra is imádják a rajongói.

– Jól vagy?

– Fáradt vagyok – feleli az anyjának erőtlen legyintéssel.

– Menj te.

– Mind a kettőnket hívott – néz az anyja a sofőrre.

– Mind a kettőnket hívott?

A sofőrnek fogalma sincs. Honnan is lenne?

– Elegendem van ezekből a hülye orvosi rendelőkben – nyűgösködik Freya díva-üzemmódban. Így nevezi az anyja. A díva-üzemmód összezavarja, mert *Álmodd és tedd meg!* ide vagy oda, ez a viselkedés rémesen idegesítő.

Ha az anyja ideges, összeszorítja a száját, és ilyenkor pontosan úgy néz ki, mint Sabrina. Vagy Sabrina néz ki úgy, mint ő. „Mintha a gének választottak volna”, mondogatta régen a békiszitterük. Úgy értette, Freya az apjára hasonlít barnás bőrével, magas homlokával és jellegzetes etióp szemével, Sabrina meg az anyjára göndör, de nem drót-

merev hajával, világosabb bőrével, amivel ha fehérnek nem is, Puerto Ricó-inak simán elmehetett volna.

De az anyja elgondolkodik, az ajakbiggyesztés már sehol sincs.

– Tudod mit? Lehet, hogy igazad van. Majd én beszélek vele. Emlékeztetem, hogy még csak tizenkilenc éves vagy. És mekkora utat tettél meg. És mennyi lendület van benned. Ha várniuk kell rád, csak jobban ki lesznek éhezve. Kell még egy kis idő. – Újra a telefonját nézi. – Rendelek neked egy Übert.

– Anya! Képes vagyok egyedül is hazamenni.

De az anyja csak bökdösi a telefonját. Freya nem utazhat egyedül a metróra. A telefonjába is nyomkövetőt rakatott az anyja. Túlzásba viszi az elővigyázatosságot, pedig egyelőre indokolatlan, mint Freya díva-üzemmódja. Freya még nem annyira híres. Hayden skáláján valahol félúton van az ígéret és a celeb között. Ha táncolni megy valamelyik klubba vagy benéz egy bárba, kávézóba, ahová a jövő színész-, modell-, énekespalántái járnak, akkor felismerik. Ha részt vesz valami eseményen egy bevásárlóközpontban (amit már nem tenne, mert a PR-osok szerint már nem divat), akkor lerohanják. De a metróra a járókelők között ő is csak egy a sok közül. Az anyja számára azonban minden megmozdulása az ambícióról szól.

– Csak sétálok egy kicsit – erősködik Freya. – Átmegyek a parkon, kiszellőztetem a fejem, benézek a Barney's-ba, van-e valami leértékelés.

Pontosan tudja, hogy az anyja sem tagadhatja a Barney's vásárlás gyógyhatását. Igaz, Freya még mindig kicsit kényel-

metlenül érzi magát az ilyen helyeken. Gyakran követik, és sosem tudja, azért, mert félig-meddig híres, vagy mert félig-meddig fekete.

– Menj, vegyél magadnak valami szépet – javasolja az anyja. – Tereld el a gondolataidat a bajokról.

– Ma mi dolgom van még? – kérdezi Freya megszokásból, mert hiszen mindig van valami, és az anyja mindig kívülről tudja. De kínos hallgatása fájdalmas. Mert a válasz: *semmi*. Semmi dolga nincs, mert ebben az időpontban a stúdióban kellene lennie. Most kellene befejeznie a felvételt. Jövő héten Hayden valami magánszigetre utazik egész hétre, utána pedig Luliával, a foghíjas utcazenésszel vonul a stúdióba, akit a berlini metróban fedezett föl, és akiből akkora sztárt csinált, hogy most a Times Square óriásplakátjairól vigyorog a világba.

– Te is lehetnél ott – mondta egyszer Hayden.

Hát, már nem.

– Semmi – feleli az anyja.

– Jó, otthon találkozunk.

De csütörtök van.

Csütörtök este az anyja és Sabrina mindig együtt vacsorázik valahol. Ez teljesen természetes. Freya ide nincs meghívva.

Nyilván.

– Lemondhatom, ha szükséged van rám – ajánlja fel az anyja.

Szörnyű ez a keserűség. Érzi az ízét. Vajon tönkreteszi a (frissen fehérített) fogzománcát?

És kínos is. Miért érez keserűséget, amikor a nővéréről van szó? Sabrina, aki az anyja szerint *annyi mindent fel-*

áldozott. Az utolsó szavakat úgy suttogja, mint ahogy azt szokta suttogni: *lélegzet.* Ezt akkor szokta, amikor azt magyarázza, mi történik Freyával. „Csak épp egy kis *lélegzethez* jutsz.”

(*Lélegzet,* értsd öngyilkosság.)

– Menned kell – mondja Freya az anyjának, mielőtt a keserűség feloldja egész bensőjét, és csak az üres vázat hagyja meg. – Hayden vár.

Az anyja a terepjáróra és a sofőrre pillant. – Hívlak, amint megtudok valamit. – Beszáll az autóba. – Szellőztess ki a fejed. Csinálj egy szabadnapot magadnak. Ne gondold erre az egészre. Ki tudja... talán pont arra van szükséged, amit a doktor rendelt. Szerintem, ha a nap további részét úgy töltöd, hogy nem foglalkozol ezzel, jobban leszel. Menj vásárolni. Menj haza, és nézd meg, mondjuk, a *Botrány* összes epizódját.

Igen, pont erre van szüksége. Meg talán egy pohár meleg tejre. És még egy lobotómiára.

Megvárja, míg az anyja elindul, csak aztán indul ő is, de nem dél felé, a Barney's-hoz, hanem a parkba. Előveszi a telefonját, és megnézi az Instragramját. Újabb felvétel róla, a stúdió épülete előtt áll, a Második sugárúton, egy virágzó cseresznyefa alatt. A képaláírás *#zene#virágok#életem#csodák*, a kommentekben pedig csupa olyasmi, amitől jókedvre derülhetne: *Te vagy a lexebb! MIKOR LESZ MÁR ÚJ VIDEÓD?* és *Kövess vissza, lécci!*

Dudál egy autó, valaki visszarántja őt a járdára, és rádörren: – Figyelj már oda! – Freya nem köszöni meg, beszél a parkba, ahol nincs forgalom, és nyugodtan olvassgathatja a kommenteket.

Belép a YouTube-csatornájára. Hayden utasítása szerint már hónapok óta nem posztolt semmit. Hayden ki akarja „éheztetni” a rajongókat az újdonságra, hogy amikor megjelenik az új album az új videókkal együtt, valósággal le-rohanják. Freya aggódott, hogy addig elfelejtik, de Hayden megnyugtatta: vannak más módszerek is, hogy a közönség szeme előtt maradjon, és ráállított egy PR-ost, hogy elhelyezze a Freyáról szóló szenzációbombákat.

Fölkaptat a dombra, át a kis hídon. Egy csapat biciklista süvít el mellette, fülsértő csengőjük hangja csak úgy hasítja a levegőt, mintha az egész park az övék volna. Megnyitja a Facebookot. Beüti *Sabrina Kebede* nevét. Bár ezt csak havontan egyszer engedi meg magának, mert tudja, úgysem lesz ott semmi. A nővére Facebook-oldala az elmúlt két évben két-három posztot vagy taggelést leszámítva teljesen passzív volt.

De most van egy friss poszt, pár hetes. Egy Alex Takashida nevű fickó föltett egy képet valakiről, valószínűleg Alex Takashidáról, amint egy finom kis kezét fog, melynek egyik ujján keskeny zafírgyűrű van. És a képaláírás: *Igent mondott!*

Freya arc nélkül is felismeri a kezét.

Igent mondott! Vagy egy percben telik, mire felfogja, mit jelent ez. A nővére menyasszony. Alex Takashida menyasszonya. Akiről ő sose hallott, nemhogy találkozott volna vele.

Freya rákattint Alex hírfolyamára, és fölfedezi, hogy a posztjai nyilvánosra vannak állítva, és Sabrina, bár nincs taggelve, majdnem mindegyiken szerepel. Sabrina Alexszel

koccint egy étteremben. Sabrina és Alex a strandon. Sabrina Alex és az anyjuk között. Ott Sabrina nem úgy néz ki, mint *aki annyi mindent feláldozott*, hanem mint aki boldog.

Freyának hányingere támad ettől. Vigasztalásul megnyitja azt az alkalmazást, amely nyomon követi, amit az anyja a „hivatásának” nevez. Nem is kell megnéznie a kommenteket, hogy jobban érezze magát. Csak meg kell bizonyosodnia arról, hogy ott vannak. Hogy a lájkok és a követések száma egyre nő. A számok fölfelé kúszása megnyugtató. A ritka visszacsúszásoktól viszont megremeg a gyomra.

Ma fölfelé mennek a számok. A stúdióban készült posztjait mindig jól fogadják. Az emberek izgatottan várják az albumot. Freya azon töpreng, mi lesz majd, ha telnek a hónapok, az album meg sehol.

Pedig ő tudja. Amikor először találkozott Haydennel, ő pontosan megmondta, mi fog történni.

Megnyitja a reggeli pótlék-poszt kommentjeit. *Tetszenek a virágok. Már alig várom az albumodat! (emojik)*. Ráfrissít az oldalra, hogy lássa, jött-e valami új, de nem jött semmi. Bár tudja, hogy ettől rosszul érzi majd magát, visszakattint Sabrina jegygyűrűs kezére. A biciklisták egyre süvítenek, fújják a rémes sípokot, és kiáltoznak, hogy vigyázzon, Freya nem tudja levenni a szemét a nővéréről és a boldog jelenetről. Nem tud szabadulni a szörnyű érzéstől, hogy mindent elrontott.

Eltévedtem, gondolja még egyszer, és megérti, hogy mennyire így van ez. Újabb biciklis süvít el mellette, és Freya továbbra is a zafírgyűrűt bámulva hátraugrik, megbotlik, és hirtelen már nemcsak eltévedt, hanem zuhan

is, zuhan lefelé a hídról, egyenesen valami szerencsétlen flótás nyakába.

— —

Körülbelül ugyanabban az időben, amikor Freya újabb orvossal beszél, aki nem tud segíteni rajta, Harun imádkozni próbál.

Az emberek egyre áramlanak a mecsetbe, elfoglalják helyüket a szőnyegen Harun és az apja körül, ő pedig igyekszik a szándékát tudatni Istennel. De akárhogy igyekszik, nem sikerül. Már nem is tudja, mik a szándékai.

„Aki féli Allahot, annak ő kiutat talál”, sms-ezte az unokatestvére. De mi a menekülés Harunnak?

„Eltévedtem”, gondolja Harun az imádság kezdetén.

– *Allahu akbar* – mormolja mellette az apja.

Ismét arra gondol: „Eltévedtem”. Összpontosítani próbál. De nem sikerül. Csakis Jamesre tud gondolni.

„Bocsáss meg”, írta neki Harun sms-ben reggel.

Semmi válasz.

Még annyi sem, hogy „*Húzz a faszba az életemből!*”, pedig utoljára ezt mondta neki James.

Sose fog válaszolni. James sose mond olyasmit, amit ne gondolna komolyan.

Nem úgy, mint Harun.

Amikor véget ér a *zuhr*, Harun és az apja föláll, kimegy, összeszedi a cipőjét, és beszélget a többi férfival. Körülötük mindenki Hasszán Baharáról beszél, aki múlt héten halt meg, miközben az autóját tankolta.